

Mayıs Ayı
Okul
Bülteni

Sayı:2

KBAL

BÜLTEN

15/05
2021

HIDIRELLEZ EFSANESİ

Hidirellez'i duymayanımız yoktur. Gül dalına bağlanan bezler, paralar; ağaçların altına konan derme çatma maketler, çizilen resimler... Hidirellez; 6 Mayıs'ta kutladığımız, şenlikler düzenlediğimiz, dualar ettiğimiz, adaklar adadığımız gün. Bu günün Hıdır ve İlyas peygamberlerden geldiğine inanılır. Anadolu efsaneleriyle zengin bir diyardır. Hidirellez'e ait değişik bölgelerde, farklı efsaneler ortaya çıkmıştır. Gelin bu efsanelere bir bakalım.

Bunlardan bir tanesi Hatay bölgesinde anlatılan "Buluşma Kayası" efsanesidir.

Günün birinde Musa Peygamber, Allah'a " Evrenin en akıllı adamı kimdir?" diye sorar. Allah'tan Hıdır Bey'dir yanıtı gelir. Musa onu nasıl bulacağını sorar. "Değneğini yere sapladığında büyük bir ağaç olur, torbandaki ölü balıklar canlanır, gökyüzü açırken birden yağmur yağarsa ve bulunduğu yer iki denizi kavuşturuyorsa işte orası Hıdır'ın ülkesidir." cevabını alır.

Bunun üzerine Musa torbasını tuzlu balıklarla doldurup değneğini alır ve yola düşer. Dağ taş dolaşır ama aradığı ülkeyi bir türlü bulamaz. Samandağ'ı açıklarında bir kayaya varır ve yorgunluktan uyuyakalır. Uyanınca yere sapladığı değneğin ulu bir çınara dönüştüğünü görür. Torbasındaki balıklar canlanmış bir denize fırlamaktadır. Gökte bulut yoktur ama sırsıklam olmuştur. Aradığı ülkeyi bulmanın sevinciyle çevresine göz gezdirirken bir balıkçı yaklaşır.

–Hoş geldin ya Musa! der. Musa:

–Hoş bulduk. Ben Hıdır Bey'i arıyorum, onu nasıl bulurum? diye sorar. Balıkçı işine karışmamak, soru sormamak koşuluyla onu Hıdır Bey'e götürmeye söz verir. Birlikte yola koyulurlar.

Biraz gidince adam kıyıdaki kayıkları delmeye başlar. Musa meraklanıp nedenini sorar, adam cevap vermez. Bir müddet sonra balıkçı küçük bir çocuğu öldürür. Musa, şiddetle karşı çıkar ve nedenini sorar ama adam yine cevap vermez. Asi İrmağ'ında yola devam ederler. Bir köye varırlar. Balıkçı, kollarını sıvayıp yıkılmakta olan bir duvarı onarmaya koyulur. Musa yine dayanamaz ve nedenini sorar. En sonunda balıkçı öfkelenerek:

–Artık benim de sabrım kalmadı, anlaşmayı sen bozdun, der ve yaptıklarının nedenini anlatmaya başlar:

–Kayıkları deldim, düşman gelip almasın diye. Çocuğu öldürdüm, çünkü büyüyünce çok kötü biri olacaktı. Duvarı onardım çünkü sahipleri yoksul ve yetimdir. Duvarın altında bir gömü var, büyüdüklerinde bulsunlar diye. Bunları bana anlattırдың ama bundan sonra beni göremeyeceksin. Aradığın adam bendim, der ve ortadan kaybolur.

Hıdır ile Musa'nın buluştukları yere bugün "Buluşma Kayası" denmektedir.

Diğer bir efsane ise şöyledir.

Hızır ile İlyas, ikisi bir anadan doğma ve babadan olma kardeşlerdir. Bu iki kardeş, bir gün babalarına şöyle derler:

–Duyduğumuza göre, Ab-ı Hayat Suyu varmış. Bu sudan içenler hiç ölmezlermiş. Acaba bu su nerededir?

Babaları, bu soru üzerine onlara şöyle cevap verir:

–Evlatlarım! Önce birer tane balık tutacaksınız. Bu balıktan tavaya koyup tek tarafını kızartacaksınız. Sonra tavayla birlikte bu suyu aramaya çıkacaksınız. Suyu bulduğunuz zaman tavada kızarttığınız balıklar canlanacak ve suya atlayacaktır. İşte bu, Ab-ı Hayat Suyu' dur.

İki kardeş, babalarının söylediklerini yerine getirirler ve tavada tek tarafını kızarttıkları balıklarla uzun süre dolaşırlar. En son geldikleri yerde, bir su vardır. Suyun üzerinde ağaçtan yapılmış bir oluk ve büyükçe bir tekne görürler. Tam o sırada, tavadaki balıklar canlanır ve suya atlar. Bunu gören kardeşler, babalarının bahsettiği suyun bu olduğunu anlar ve hemen eğilip bu sudan içerler. Daha sonra ellerindeki boş tavayla babalarının yanına gelirler ve olanları anlatırlar. Bu duruma sevinen baba şöyle der:

–Söyledikleriniz doğrudur çocuklar! Siz, Ab-ı Hayat Suyu' nu bulmuşsunuz. Allah, size çok uzun bir ömür verecek. İlyas, sen denizlerin bekçisisin; Hızır, sen de karaların bekçisi. Karalarda kim daralıp bunalırsa, sana ihtiyacı olursa sen, onların yardımına koşacaksın.

Ab-ı Hayat Suyu' ndan içerek ölmezliğe kavuşan iki kardeş, Hızır ve İlyas; biri karada, biri denizde olmak üzere birbirlerinden ayrı kalırlar ve yedi gün süreyle görüşemezler. Bu iki kardeşin buluştukları gün, 6 Mayıs gününe rastlamaktadır.

Hidirellez, bu yüzden hem denizcilerin hem de karada yaşayanların bayramıdır. Efsaneye göre Hidirellez, her yıl onların buluşmaları anısına kutlanmaktadır.

Efsaneler kültürümüzün ortak malıdır, zenginliğidir. Hangisine inanırsak inanalım, istersek hiçbirine inanmayalım. Yine de 6 Mayıs günü bir dilek dileyelim, gül ağacına bir dilek asalım. Belki Hızır gelir dileğimizi yerine getirir. Denizlerde darda kalana İlyas yetişir.

Sadece dilek dilemekle olamaz. Çalışmalı, alın teri akıtmalı, dürüst olmalı insan. Elinden bir iyilik geliyorsa çekinmeden, karşılık beklemeden yapmalı, bir nevi "Hızır" olmalı. İşte o zaman belki dileklerimiz gerçek olur, ne dersiniz?.

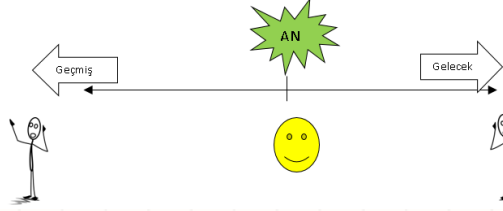
Hidirellez'de, Trabzon-Salpazarı ilçesinde süte maya katmadan yoğurt yapılır. Kütahya'da Yörük köylerinde bir yıllık yoğurt mayası Hidirellez günü sabahleyin toplanan çiy taneleriyle yapılır. Maya kullanılmaz ve yoğurt mayalanır.

Dilek dilemek, iyilik yapmak için bir neden arıyorsak Hidirellez iyi bir neden değil mi?

Eskilerin elbet bir bildiği vardır. Benden söylemesi.

BETÜL SİLAHTAROĞLU
Türk Dili ve Edeyatı Öğretmeni

YA O KADAR DA DİKEN YOKSA

Kimse bize dikensiz gül bahçesi vaat etmemiştir zaten. Bunu biliyoruz ve farkındayız. Bununla birlikte günlük rutinler, sorumluluklar, zorluklar ve son bir yıldır pandemi şartları... Hepimizin hayatını zorlaştıran faktörler, maddi ya da maddi olmayan sorunlar, gelecek kaygısı, stres, sağlıklı kalma mücadelesi...

Aynı anda zihnimizde uçan pek çok düşünce. Her birini bir uçan balon gibi düşünüp peşine takılsak nereye gider, nerde biter, ne zaman yere iner ya da iner mi inmez mi ihtimalleri arasında git-geller. Daha yazımızın başında yorulduk bile.

Peki sıradan bir günde zihnimizde uçan bunca düşünce ile nasıl "an" da kalıp, o "an" ın tadını çıkarıp odaklanabileceğiz?

İşte bu soruya cevap olarak geliştirilen ve farklı adlarla karşımıza çıkan iki pratikten bahsedelim. "Mindfulness" ve "Rezilyans". Sürekli olumlu düşünmenin her derde deva olduğu dayatılan kişisel gelişim dünyasında bunun hangi yolla yapılabileceğini de bize aktaran iki teknik olarak görüyoruz bu pratikleri.

Şimdiki zamanın yani "an" ın farkındalığı olarak kısaca özetleyebileceğimiz "Mindfulness" pratiğinde içinde yaşadığımız an eşsiz ve çok değerlidir. Odağımız, içimizde o "an" da hissettiğimiz olumlu ya da olumsuz duygulardır.

Bizi en olumsuz uç noktaya götüren düşüncelerde ise, dengeye gelmeyi "Rezilyans" pratiği sağlıyor bize. Herhangi bir olay karşısında olumlu düşünmeye çalışsa bile, en kötü yanını gören tarafımıza şu soruları sorarak "an" da kalmayı sağlayabiliriz:

Sorular

1. "En kötü ne olabilir?"
2. "En iyi ne olabilir?"
3. "En kötü ile en iyi arasındaki ihtimaller nelerdir?"
4. Aradaki alternatif olasılıkların mı yoksa en uç olumlu ya da olumsuz uç noktaların gerçekleşme ihtimalleri mi daha yüksektir?

Bu sorulara cevap verdiğimizde "Hoooooop şimdiki zamana yani "an" a geliverdik bile." "An" da sorunumuza odaklanmak ya da "an" da keyifli sürecimize odaklanmak kolaylaşıverdi. Gün içinde defalarca bu uç noktalarda geziyor düşüncelerimiz.

Özellikle öğrencilerimizin "sınav kaygısı" olarak tanımladıkları düşüncelerini aslında kendi zaman çizgilerinin dışına savrulmalarına sebep olan böylesi duygular bu pratiklerle minimize edilebilir mi?

"An" da kalmanın püf noktası "An" ın farkındalığında gizli. Bu pratiklerle birlikte duruşumuzu ve nefesimizi de fark ederek her yerde ve hiçbir malzemeye ihtiyaç duymadan basitçe olumsuz duygulardan kurtulabiliriz. İşte bizim için gül bahçesindeki dikenlerle mücadele ve "an" ı yaşayabilme pratiği. Nice güzel "an" larımızın keyifli farkındalığı dileklerimizle EVDE KALIN SAĞLIKLA VE FARKINDALIKLA KALIN.

Cevapları

1. Olayın en uç olumsuz yanı.
2. Olayın en uç olumlu yanı.
3. Aradaki tüm alternatif olasılıklar
4. Tabii ki alternatif olasılıkların gerçekleşme ihtimali daha yüksektir.

MERAL GÜNEY KARLIDAĞ
PROFESYONEL ÖĞRENCİ KOÇU

NE OKUYORUZ?-SAİT FAİK ABASIYANIK – BÜTÜN ESERLERİ

Büyüklerimiz bize hep "Oku." der ya. Çoğu, okumanın ne faydası olduğunu bilmez belki de. Biraz fikri olanlar da sözcük dağarcığını geliştirdiğini, konuşmayı güzelleştirdiğini söyler. Ama okumanın saymakla bitirilemeyecek kadar faydaları var oysaki. Hiç görmediğimiz, göremeyeceğimiz yerlere gider; bizden asırlar öncesinde yaşamış insanlarla tanışır, hatta onlarla iletişime geçeriz. Bir kitap ile bir şeylerin bedelini acı şekilde ödemedi tecrübe sahibi olur, hiç hissedemeyeceğimiz duyguları tadabiliriz.

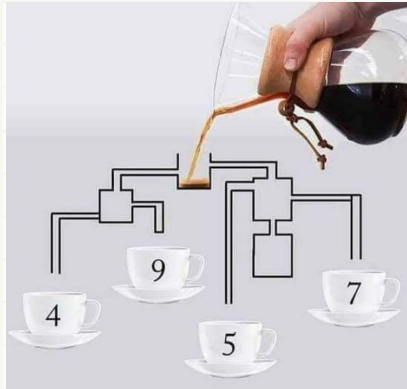
Eski İstanbul fotoğraflarını gören birçok insan : "İstanbul işte bu zamanlarda güzelmiş, şimdi böyle değil ki! Her taraf beton yapılarla dolu." diyor. İşte İstanbul'un, Adalar'ın böyle olmadığı zamanlarına, tarihi ve doğal güzelliklerine, gidebilmenin yegâne yoludur Sait Faik Abasıyanık hikâyeleri okumak.

Onun hikâyelerini okurken Burgazada'da "Son Kuşlar"la havada lekeler oluşturur; Konstantin'in tuzaklarına kapılmadan özgürce uçarsınız. "Bizim için değil ama çocuklar, sizin için kötü olacak. Biz kuşları ve yeşillikleri çok gördük. Sizin için kötü olacak. Benden hikâyesi." dediğinde doğal yaşamı koruma isteğiniz artacak.

Ali ile soğuk bir kış günü fabrikaya giderken duvar kenarında durup salep yudumlersiniz. Annesinden yadigar kalan "Semaver"i, gözlerinin göremeyeceği yere kaldırırken acısını paylaşır; hafifletirsiniz.

Balıkçı Hasan, Yakup ve Nikoli ile sandallarla Marmara'ya açılır, "Pırıl pırıl, eleğimsağma rengi pullarıyla ağır ağır, muhteşem, bir ilkçağ kralı gibi zengin, cömert, asil ve zalim mantosu ile " dolaşan "Sinağrit Baba"yı avlamaya gider; onun yakalanmak istediği şanslı kişi olur, kendinizle gurur duyarsınız. Sait Faik Abasıyanık "Bütün Eserleri" işte birçok açıdan bize hissetmediğimiz duyguları tattıracak, tanışmak istediğimiz birçok eski İstanbullu ile bizi tanıştıracak, doğal güzelliklerin tadına vardıracak okunası kitaplardır.

AKIL OYUNLARI SERİMİZDE BU AY NELER VAR?

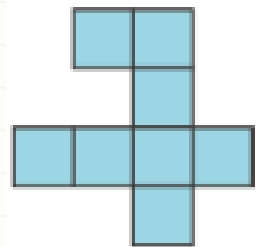

Sevgili okuyucular, bu ayki zeka oyunu sorumuz hangi fincan dolar? Çözümünüzü 10 Haziran'a kadar barkodda bulunan formdan gönderebilirsiniz. Doğru cevap ve doğru cevabı gönderen kişiler önümüzdeki ay burada yayımlanacaktır. Öğretmen ve öğrencilerimizden cevapları bekliyoruz.

Cevabınızı yollamak için okutunuz.

Geçen Ayın Cevabı:

ÖĞRENCİ KÖŞEMİZDE BU AY NELER VAR? İNCİ TANELERİ

Yatağımın arkasındaki bej rengi duvar, havanın insanın içini karartan grileşmesiyle bir ton daha koyu görünüyordu. Penceredeki kalın perdeyi kaldırıp camı açtım. Kafamı kaldırıp yukarı baktığımda gökyüzü, içindeki tüm saflığını kirli bir beyaza bırakmıştı. Dışarıdaki soğuk hava bomboş ve sessiz olan evin her yerini kaplamış, içimde tanımlayamadığım bir endişeye dönüşmüştü.

Annem işine çok bağlı biridir. Sabah erkenden işe gider, akşamın geç saatlerinde de dönerdi. Annemle beraber geçirdiğim en uzun zaman dilimi, o ve babamla yediğim akşam yemeği olabiliirdi belki de. Beni ve babamı hayatının ne kadar gerisine attığını fark etmiyordu bile. Babam, ne mutlu bana ki, annemin bu sevmediğim özelliğini taşıyordum. Gençliğinde hobisi şimdiyse işi olan dalgıçlık yapıyor. Eline aldığı ağırlıklarla dibe süzülen ışık huzmelerinin kaybolduğu karanlık suyun akıntısına kendisini, küçük renkli balıklar gibi bırakıyordu. Denizin dibinde bulunduğu inci tanelerini biriktirir, her yeni yaşında bana bir kutu dolusu inci tanesiyle gelirdi.

Bir sonraki hafta yeni yaşına girecektim. İnci koleksiyonuma inci katmak için bir gün daha... En son verdiği kutuda bir not bırakmıştı: "İnciler saflığın ve temizliğin simgesidir. Tıpkı senin gibi kızım..." Bu inciler beni pek tatmin etmese de babam için bir kutu inci tanesi bana hediye edilecek kadar değerliydi belli ki...

Kendisiyle çocukluğumdan beri farklı kıyılarda yüzer ve balık tutarız. Bazen en büyük balığın kimin tutacağını merakla bekler, sonrasında bu zavallı kader mahkumlarını akşam yemeğinde midemize indirirdik. Uzun zamandır babamla balığa çıkmamıştık. Bu günlerde o da anneme benzedi sanki. Sık sık boğazın soğuk sularıyla buluşmaya gidiyordu. "Bir derdi var mıydı bilmiyorum. Benimle dertleşmezdi." Odamdan çıkıp yalın ayak titreten soğuk merdivenlerden inerken kapının hemen yanında bulunan ve birkaç aydır yerinden kaldırılmayan oltalar gözüme takıldı. Babamın o iri kefalleri yakaladığı olta da orada duruyordu. Oldukça ilgi çekici, kaliteli bir görüntüsü vardı. "Burada çok tozlandım, hadi balık tutmaya gidelim." der gibiydi. Evin sessiz ve bomboş olması da balık tutma hasretimi gidermem için beni kışkırtıyordu.

Yeni yaş günümde babamla beraber kıyıya gitmek daha eğlenceli olsa da babamın oltasıyla ilk defa balık tutma fikri beni heyecanlandırmıyor değildi. Bu içimi kaplamış puslu soğuk sıklığı gidirmek edasıyla evden çıkmaya karar verdim. Her zamanki yerinde duran o sıra dışı oltayı, balık yemini ve diğer malzemeleri yanıma aldım. Dışarıya çıkınca her nefes alışımında soğuk havanın ciğerlerime doluşunu hissedebiliyordum. Sonbaharın fısıltısı sert bir şekilde yüzüme çarpıyordu sanki. Kaldırımında ağacı terk etmiş olan yaprakların ayağımın altında her ezilişinde çıkan hisirtisi, bu mevsimle bir senfoni gibi bütünleşiyordu adeta. Gökyüzündeki beyazlık, yavaş yavaş dağılıp yerini güneşin aldatici soğuk ışıklarına bırakmıştı. Elimdeki malzemelerle, koca yaprak yığınlarını geride bırakıp kıyıya doğru yürümeye başladım. Küçük kum taneleri her yürüdüğümde ayakbalarımın içine doluyordu. Sahil bandında tek tük insanlar odaklanmış balık tutuyorlardı. İnsanlar çoğunlukla buraya gelirdi. Kendime uygun bir yer bulmak için kıyıya göz gezdirdim. Yanımda getirdiğim eski hasır iskemleyi kurup denize karşı oturdum. Koyu mavi bir örtü gibi dalgalanan deniz, bir şairin kaleminden çıkmış gibiydi. Yüzeye yakın yüzen küçük balık sürüsü sert suyun akıntısıyla savruluyordu.

Babamın oltasını bu serin sulara saldım. Tuttuğum her balık için, daha da umut doluyordu gözlerim. Ailemle bu akşam benim tuttuğum balıklardan yiyecektik. Akşam eve bu balıklarla gittiğimde babam ne kadar da sevinecekti. Hatta balıkları pişirmeyi bahane ederek ailemle vakit geçirebilecektim sonunda. Tüm bunlar aklımdan geçerken sahilin öbür ucunda bana yaklaşan bir silüet gördüm. Yaşlı bir adam, bana doğru ağır ağır yürüyordu. Yaşlılığını yansıtan buruşuk ellerinde yeni sayılan bir olta, bir kova ve iskemle duruyordu. Kafasında siyah bir bere, berenin altından dökülen kır saçları vardı. Soğuk havada kovayı tutan eli kızarmış ve çatlamıştı.

Elindekileri yere koyunca dikkatim dağıldı ve tuttuğum balıklara baktım. Kovanın bu kadar dolduğunu fark etmemişim bile. İlk defa bu kadar fazla balık tutmuştum. Malzemelerimi topladım, bir yığın balıkla dolu kovayı alıp yürümeye başladım.

Kıyıda yürümek bana ayrı bir keyif veriyordu. Deniz öfkeli haykırışlarını, dalgaların çalkantısıyla kıyıya çarpıtarak bir sanatçının fırçasının ucunda kalan mavile beyaz karışımının eşlik ettiği su köpüklerine dönüştürüyordu. Hava giderek daha da grileşmiş, denizin koyuluğuyla umut söndüren bir uyum oluşturmuştu. Biraz uzaktan gözüme bir şey çarptı. Bu benim tahmin ettiğim şey olmamalıydı. "Allah'ım hayır olamaz!" Hareketsiz bir vücut... "O benim babam değil, babam olamaz. Allah'ım babam olmasın!"

Elimdekilerin ruhu çekilmiş kollarımdan düşüşüyle dalgaların ötesindeki cansız bedeni görmem bir oldu. Siyah kuzguni saçları suda daha da koyu parlak görünüyordu. Elinde dalış eldivenleri, ayağındaki paletlerle akşam balıkları götürünce sevinecek olan babamdı. Yüzünde her zaman alışıktı olmadığım bir ifade vardı. Ölümün de yüz ifadesinin bir tanımı var mıydı? Hızlı bir şekilde bacaklarımın halsizliğiyle öfkeli sulara doğru girdim. Suyun üzerindeki dalgalar ile içimdeki duygular, boğazımda koca bir girdap oluşturup karmaşık bir hal alıyor, denizin tuzlu suyu gözyaşlarıma karışıyordu. Suyun içerisinde hareket edemeyecek kadar güçsüzdüm. Etrafta kimse yoktu. Babamın suda ağırlaşmış olan vücudunu zar zor sahilin kızgın kumlarına bıraktım. Cebinden beyaz bir yansıma gözüme çarptı. Bir inci tanesi! İçimdeki kaos, yelkenleri açmış bir gemi gibi giderek daha da büyüyordu. Bir adam:

—Adam boğulmuş, adam boğulmuş! Diye bağıırıyordu. Birkaç kişi babamla benim başıma toplandı. Ama ne yazık ki güneş kaybolan bulutlarda daha da silinirken kulaklarımda yankılanan siren sesi ve denize karşı oturmuş feryatlarının hiçkırığı babamın ruhunun uçup gitmiş olmasını değiştiriyordu.

Evimiz son sessizliğini bozmuş; gelen gidenin, baş sağlığı dileyenlerin ardından siyahın koyu tonlarına bürünmüştü. Annemle her geçen gün daha da yalnızlaşıyor, yabancılaşıyorduk. O yeni yaşına bastığım gün koleksiyonuma bir kutu inci tanesi daha eklenmemişti. Annemin gözleri nemli kalbiyse daha da soğuktu. Aynı acıyı paylaşıyor olsak da birbirimizden çok uzaktık.

Kapıda duran oltayı sıkıca kavradım. Aklımda kalan izler, yeni bedenlerine giren kayıp ruhlara gibi canlanıyordu. Yılların buğulu anlarına yüz tutmuş bu olta artık kaybettiğim babamdan bana kalan en kıymetli eşyaydı. Babamla sahile balık tutmaya gittiğimiz günlerdeki anılar, beynimde okyanusun derinliklerinden çıkan beyaz inci taneleri kadar değerliydi. Bu anılarımın hepsinin dibi olmayan bu okyanusta tıpkı babam gibi kaybolup gitmesini hiç istemiyorum. Buna izin vermem, vermeyeceğim de...

Berfin Tavan 11C

Sevgili Gençler, bu sayfa sizin. Siz de çalışmalarınızla, fikirlerinizle burada yer almak isterseniz bize gönderin, dosyalarınızı göndermek için yandaki barkoddaki formu kullanabilirsiniz. Değerlendirmeden sonra uygun sayılarda yayımlayalım.

*Evrene pozitif enerji yayın derler ya hani.
Eğer bir şey hakkında olumlu düşünür ve
gerçekleşeceğine yürekten inanırsak,
başarıyoruz. Tam tersi daha baştan karamsar
bakıp, yapamayacağımızı düşünürsek,
olacağı varsa da olmaz. Unutmayın,
hayatınız sizin elinizde şekillenen bir
hamurdur!*

Olasılıksız, Adam Fawer

Yalanlamak ve reddetmek için okuma!
İnanmak ve her şeyi kabullenmek için
de okuma! Konuşmak ve nutuk çekmek
için de okuma! Tartmak, kıyaslamak ve
düşünmek için oku!..

Francis Bacon

BİR RESİM BİR HİKAYE: KAPLUMBAĞA TERBİYECİSİ, OSMAN HAMDİ BEY

30 Aralık 1842'de İstanbul'da dünyaya gelen Osman Hamdi Bey sadrazam olan babası İbrahim Ethem Bey tarafından 14 yaşındayken devlet adamı olarak yetiştirilmek üzere hukuk eğitimi için Paris'te bir okula gönderildi. Ancak bir süre sonra Paris'te güzel sanatlar Okulu'nda resim derslerine ara sırada arkeoloji derslerine devam etti. Ressam, arkeolog, hoca, müzeci ve yazar olarak Osmanlı kültür sanat ve bilim hayatında son derece önemli bir rol oynamış olan Osman Hamdi Bey bugünkü Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nin ve İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin kurucusudur. 1906 yılında yaptığı Kaplumbağa Terbiyecisi tablosu Osman Hamdi Bey'in başyapıtlarından biridir. Aslında bu tablonun çıkışından geriye döndüğünde kendisi hakkında 15 yaşına doğru gönderme olduğunun irdelenmesi mümkün olmaktadır. Osman Hamdi Bey daha o yaşlarda o denli kendi kararlarını verebilecek ve kimliğe sahiptir ki sadrazam olan babasına rağmen Jean-Léon Gérôme ve Boulanger'in atölyesini seçip ressam olmaya karar verdi. Onun Jean-Léon Gérôme ve Boulanger'i seçmesi işin en başında oryantalizme duyduğu ilgi göstermektedir Çünkü sanat ortamında o yıllarda seçebileceği birçok atölye varken onun bu seçimi, iki özelliği bir arada yansıtır birincisi Osman Hamdi Bey ressam olmak istiyor, ikincisi evet ressam olmak istiyor ama o oryantalist bir ressam olmak istiyor. Paris'teki salon sergisinde ismini kaplumbağalı adam koyduğu tablosu ile büyük beğeni alan Osman Hamdi Bey Küçük yaşlarda bilinçle adım attığı sanat hayatının oryantalist tarafıyla resim tarihindeki görkemli yerini zaman içinde böylece alıyor.

Osman Hamdi Bey, figürlerini oluşturmak için fotoğraf kullanıyor. Fotoğrafı resim yapmak için bir araç olarak kullanıyor, fotoğrafı taklit ederek yapmıyor. Bir kurgu yapıyor mekan tasarımı yapıyor .Osman Hamdi, babasının kendisine gönderdiği bir dergide oradaki gravürlerle bir kaplumbağa terbiyecisinde bahsedildiği görülür. Buradan yola çıkarak bu kompozisyonu oluşturduğu düşünülmektedir. Osman Hamdi'nin bu resmi hakkında dönemini eleştiren hikayeler yazınızı bakışları hakkında çok önemli şeyler söylendi. Kaplumbağaları müzikle tedavi ettiğini ve onları bir sıraya dizme eylemi gerçekleştirdiğini ortaya koyanlar varken biz de şunu söyleyebiliriz bir ressam bir arkeolog olarak amacına ulaşan ve her şeyi çok mükemmel derecede güzel yapan bir ressamın bize söylemek istediği bir şey var hedefleriniz olsun ve bunlar için sabır gösterin tarih ve sanat size her zaman konuşacaktır.

AYIN NEDENİ: NEDEN KİTAP OKUMALIYIZ?

Okumak hayal gücünü geliştirmenin en iyi yollarından biridir. Okumak, okuyucunun zihninde kelimelerin belirli bir görüntüyü tanımlamasına izin vererek hayal gücünü uygulamasına yardımcı olur. Bu durum, beynimizi beyindeki bağlantıları artırarak aktif tutar ve beyin fonksiyonlarını geliştirir. Zihnimiz geliştikçe yeni olasılıklara ve yeni fikirlere açık hale gelir.

Sağlıklı kalabilmek için beyinlerimizin aktif tutulması gerekir. Zihinsel zindelik fiziksel zindelik kadar önemlidir ve vücudumuz gibi beyinlerimizin de formda kalmak için günlük egzersize ihtiyacı vardır. Okumak zihin için harika bir egzersizdir.

İnsanlar ne kadar çok okursa, o kadar iyi konsantre olur ve fikirleri ve yeni kavramları o kadar iyi hayal edebilir. Bu uygulama bir kas gibi davrandığı için zihni güçlendirir.

Günde sadece 30 dakika okumak bile zihin kaslarını esnetir. İnsanların hayal gücünü ve düşüncelerini kullanmasını sağlar. Herhangi bir egzersiz gibi, ne kadar çok antrenman yapılırsa o kadar iyi sonuçlar elde edilir.

TEŞEKKÜRLER

Edebiyat Öğretmenlerimiz Betül Silahtaroğlu,
Bahattin Uçar ve Neşe Gülşen Yüksel, Nihat Erdal'
a
Öğrencilerimizden
Berfin Tavan' a
Meral Güney Karlıdağ' a
katkılarından dolayı teşekkür ederiz.

YARARLANILAN KAYNAKLAR

<https://www.tzv.org.tr>

<https://www.youtube.com/watch?v=nDA9ljsn4QU>

Hazırlayan: Bilgisayar Öğretmeni Elif BAL

